

Hakikat İklminde

– Hamzakaplan · 08 Ekim 2013

Hakikat ikliminin, özlenen safhaları
Sahipsiz! Toz içinde, caminin mahyaları

O hasret çektiğimiz, o nur dolu safahat
Hakikati haykırmak, suçsa, benim kabahat

Kaybetse, bilmediğim bir insan, kutlu yolu
Suç benim, hata benim, ensemde gezer kolu

Yirmi birinci asrın, mahkumu yalnız benim
Tüm müminler kardeşse, sen bensin, bende benim

Düşmanlık hakikate, izahtan yoksun akıl
Aklın o son haddinde, düş peşimize takıl

Anlaması imkansız, anlaması ne de zor
Aşksız insan anlamaz, aşksız bütün yollar kor

Çilesiz fikirlerin, o rahat köşesinde
Oturmak elbette yok, yalancı neşesinde

Şu fikir dediğiniz, dünya için servet mi?
Hakikati konuşmak, yoksa birer avret mi?

Bu köhne yeryüzünün artık miadı doldu
Oysa yolumuz vardı bizim, o İslam noldu?

Rafa mı kaldırıldı, zihinden mi silindi?
Yazık! Ne anlaşıldı kuran, ne de bilindi

Bilinseydi olmazdı, yobazlık nükteleri
Dünya oyun eğlence, oynayın sekteleri

Akıl zindan içinde, akıl dünyada sürgün
Akılsız akıllılar, akıllanır mı bir gün?